

Meensel-Kiezegem - oude foto's - wie weet hier nog iets van ? (480)

Gebeurtenissen van Meensel en Kiezegem werden ook veelvuldig in de plaatselijke media – tzt. de kranten – toegelicht. Zie hier een opmerkelijk verhaal ...

August - Gust - Trompet werkte jarenlang als portier voor het AZ St-Rafaël te Leuven. Wanneer hij op pensioen ging, mocht hij zijn verhaal vertellen ..

OOIT TWEE MENSENLEVENS GERED

Portier August Trompet einde deze maand op pensioen

Leuven

Iedereen die op de een of andere manier te maken heeft gehad met het AZ St.-Rafaël te Leuven kent «de Gust» ten voete uit. Personeel, professoren, bezoekers en leveranciers komen graag een praatje maken met August Trompet, de joviale portier die het verkeer regelt aan de Capucijnenvoer. Eind deze maand neemt Gust afscheid van het AZ want dan gaat hij op pensioen en ruilt hij het portiershokje voor het landelijke Meensel-Kiezegem om rustig te kunnen gaan «plodderen». Gedurende 27 jaar was de h. Trompet verantwoordelijk voor de parkeerzone binnen de universitaire instelling. Hij houdt er dan ook een welgevuld dagboek op na en enkele bladzijden hieruit, wilde Gust Trompet graag voor ons «voorlezen».

PIONIERSWERK

Op 16 oktober 1960 trad August Trompet in dienst van het universitaire ziekenhuis St.-Rafaël als onderhoudswerkman op anatomie. De kliniek langs de Capucijnenvoer had toen nog niet zulke uitbreiding genomen als nu. Het verkeer evenmin. Gust vertelt.

«Elke werkman moest toen, in de jaren zestig, gedurende twee uren aan de poort van het ziekenhuis komen staan om de aankomende wagens van professoren, dokters en bezoekers naar de parking te begeleiden. In de zomer ging dit nog maar in de winter was dit niet meer te doen. Pas op, de gebouwen die ge hier ziet staan, zijn pas later gekomen. Dat was hier vroeger een groot veld, ijzig koud in de winter en van een portiersloge was er toen geen sprake. Ikzelf heb me aangeboden om portier te spelen. Eerst zes maanden op proef en nadien mocht ik een kepie en een kostuum gaan kopen en, voilà, ik werd de eerste portier in de geschiedenis van de universitaire ziekenhuizen».

Toen de h. Trompet tot portier benoemd werd, telde hij dagelijks een twintigtal wagens, nu zijn dat er zowat tweehonderd geworden. Het was de taak van Gust om de parking zo ordentelijk mogelijk te laten bezetten. Maar toen St.-Rafaël besloot om met nieuwbouw

te beginnen, kwam er voor portier Trompet een kink in de kabel. Geef toe, een bouwwerk met modder, omleidingen en andere hindernissen van die aard is geen pretje.

«Op zekere dag was er zo weinig plaats om te parkeren», vertelt de h. Trompet, «dat wij genoodzaakt waren om de bezoekers naar elders te verwijzen. Dat liep lekker, de bezoekers luisterden goed naar mij, en zochten ergens anders een parkeerplaats op. Toen kreeg ik van mijn directeur, prof. Blanpain, een ander bericht. Gust, zei hij, de bezoekers zijn nu al buiten, houdt vanaf vandaag ook maar de jonge dokters weg want de huizen en de cafeetjes worden hiernaast gesloopt. Zo gezegd, zo gedaan. De eerste die ik 's anderendaags zag binnenkomen was mijne directeur. Op een minifiets. Ik ben dan lastig geworden en ik heb tegen prof. Blanpain gezegd: jamaar, zo niet hé, gij moet voor mij niet buitenblijven. Het is zeer schoon dat ge het goede voorbeeld wil geven maar gij, professor, moogt van mij altijd binnen met uwe auto. En dat is tot op heden zo gebleven. Voor mijne directeur heb ik altijd plaats. Maar om die jonge dokters toen, gedurende de nieuwbouwwerken, buiten te houden, heb ik moeten

vechten, mijnheer. Die luisterden niet altijd naar mij».

MENSENLEVENS GERED

August Trompet heeft, gedurende al die jaren, heel wat meegeemaakt. De bloedneuzen, blauwe ogen en de studentenhoofden die kennis gemaakt hadden met een rijkswachtmatrak, tijdens Leuven Vlaams in 1968, kan Gust niet meer tellen. «Ik heb alles zien binnenkomen», vertelt onze portier. Het feit dat, dankzij het koelbloedig ingrijpen van portier Gust, twee mensenlevens gered werden, is amper bekend.

«Het was op een zondagmiddag toen ik van dienst was. Ik luisterde naar een sportprogramma op de radio. Op een gegeven ogenblik vertelde de reporter dat er tijdens een autorace twee piloten zwaar aan het hoofd gewond raakten en dat ze op weg naar Leuven waren voor een heelkundige ingreep. Ik zeg tegen mezelf: Gust, joeng, ge moet opletten want negen keer op tien gaan die ambulanciers hier in Leuven hun weg niet weten. Toen weinig ogenblikken later de ziekenwagens in St.-Rafaël toekwamen heb ik die chauffeurs onmiddellijk naar neurologie geroepen. Niet naar heelkunde, nee, want heelkunde is voor de «kop». Neurologie is alleen voor de «kop». Zoals nadien is gebleken, was het de hoogste tijd voor die autopiloten want verder tijdverlies zou falikant kunnen geweest zijn. 's Anderendaags heeft prof. De Raeymaker mij komen gelukwensen voor mijn optreden; de piloten hebben het ongeval overleefd».

August Trompet heeft veel bekende gezichten gezien zoals de ministers Leo Tindemans en Wilfried Martens die opgenomen werden in St.-Raf. Van op afstand weliswaar maar met Jos Chabert, ook ooit minister, heeft hij prettige momenten meegemaakt.

De h. Trompet: «Op een zondagvoormiddag heb ik toen minister Chabert ontmoet, in de onthaaldienst. Ik vroeg aan hem:

bent U op zoek naar iemand? Nee, zegt M. Chabert, ik heb zopas een bezoek gebracht aan mijn moeder. Kom, zeg ik tegen de minister, we gaan eens een toertje maken onder ons twee. Ik ben dan met Jos Chabert naar het zesde geweest, dan naar de zevende verdieping en ik heb hem het panorama over Leuven laten zien. Wij zijn zo een uurtje gaan wandelen en de minister was zeer tevreden over mij, wegens die toeristische rondleidingen».

Nu vrijdag 31 juli om 12u. gaat August Trompet op pensioen. «Maar we gaan nog direct niet naar huis», plant onze portier verder.

«Ik geef in de Nursica, dat is het café van de verpleegsters en verplegers, een vat. Die verpleegsters zijn voor mij altijd een goede steun geweest, ze hebben me altijd goed eeholpen met alles en nog

wat, maar ik ben ook altijd vriendelijk geweest met hen. Vandaar dat ik hen trakteer op een vat. Om drie uur begint dat maar wanneer het zal eindigen weet ik nog zo niet...»

Eens op rust — Gust is op 3 juli laatstleden 55 jaar geworden — zal de h. Trompet naar hartelust kunnen «plodderen». Een eigen benaming van Gust dat hij gebruikt voor «knutselen», zolang er maar geen elektriciteit bij te pas komt. «Oude wasmachines gooi ik uiteen tot de laatste vijs», vertelt de bijna ex-portier. «De roestvrije was-trommel monter ik dan op een voet en daar kunt ge de mooiste bloembakken van maken. Schroefdraaien, hamer en beitel: zo veel als ge wilt maar geen schup want dat is mijn grootste vijand. Ik hou niet zo van blaren op mijn handen». — Lj.